

Hayatın Ham Halleri

– Lütuf VELİ · 28 Eylül 2010

Sabahın ilk ışıkları vururken odama eylülün soğukluğu üşütmüştü yorgun bedenimi. Her yanımda sızılar aklımdakinin gönlümdekine tesiri miydi yoksa. Ya da ne bileyim gönlümün oyunu aklıma.

Hal bu işte, öyle ya da böyle ... Gece kabustu temmuzdan kalma. Bir o yana bir bu yana dönerken bir yastıkta kocamışlığın sessizliğiyle el uzatmıştım maziye. Mazi dedimse öyle çok uzaklara değil, üç beş yıl ötesine belki...

Hayat ne menem şey ki, dün bugünden bugün belki yarından davacı.

Ola ki ben de hepsinden. Çocukluğum canlanıveriyor bir adım ötemde. Gerçi o zamanların dertleri de az çekilir türden değildi ya neyse... En azından birlikteydik beraberdik ... paylaşıyorduk hayatı, bir ekmeği üleşirken...

Baba hayatın onmazları ve olmazlarıyla öylesine kavgalıydı ki, her kavgasının sonunda adeta dünyadan yaşadıklarından öç alırcaasına dünyaya bir günahsız getirmişti. On bir çocuk onbir dert demekti bir küçük çiftçi ailesi için... Öyle görmüyordu gerçi hayat yolunda arkalanmak, gelecekte hayatın densizliğine öfkesini kusmak için onunla alay edercesine gülümsüyordu acı acı...

Şimdi sekseninde bir dede de olsa artık o acı tebessümün yerini çizgilerin mutluluğu kaplamıştı , hayata yendim seni dercesine...

Gerçi köyde çağdaşları kalmamıştı bir bir toprak olmuşlar mağlubiyetlerini ilan etmişlerdi sanki... Gizli bir gülümseme vardı yüzünde ""SENİ YENDİM HAYAT ,SENİ YENDİM DERCESİNE""

BU SEKSEN YILA NELERİ SİĞDİRMAMIŞTI Kİ, mağlubiyet gibi görünen galibiyetler, ölümler, acılar... Ama yıkamamıştı hiçbir darbe onu yedi onda dörtler vız gelirdi... O ilk göz ağrısının kaybına kadar... İşte orda kopmuştu filmin gülen yüzü. Gözleri küsmüştü önce yaşama... Sonra kulaklar... Ama yüreği hala kocaman ben burdayım diyordu... O benim babamdı...